

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **A. R. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 10. 2010, čj. OAM-223/LE-BE02-PA03-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobce podané dne 11. 7. 2013 proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2012, č. j. 56 Az 120/2010 – 104,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2010, č. j. OAM-223/LE-BE02-PA03-2010, žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona. Žalobu proti tomuto rozhodnutí nejprve Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) zamítl rozsudkem ze dne 15. 4. 2011, č. j. 56 Az 120/2010 – 45. Poté, co byl uvedený rozsudek zrušen Nejvyšším správním soudem (rozsudkem ze dne 9. 9. 2011, č. j. 1 Azs 14/2011 – 83) a věc byla krajskému soudu vrácena k dalšímu řízení, krajský soud řízení o žalobě zastavil usnesením ze dne 6. 8. 2012, č. j. 56 Az 120/2010 – 104. Důvody k zastavení řízení spatřoval krajský soud v tom, že žalobce po podání žaloby vstoupil neoprávněně na území jiného státu, a dále v tom, že pobyt žalobce nebyl znám a soudu se jej nepodařilo zjistit [jednalo se tedy o důvody dle § 33 písm. b) a c) zákona o azylu ve spojitosti s § 47 písm. c) s. ř. s.].

Dne 11. 4. 2013 byla Nejvyššímu správnímu soudu doručena první kasační stížnost žalobce (dále též „stěžovatel“) proti uvedenému usnesení krajského soudu. Nejvyšší správní soud tuto kasační stížnost usnesením ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Azs 7/2013 – 15, odmítl jako opožděnou, podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 120 s. ř. s. Uvedené usnesení Nejvyššího správního soudu bylo stěžovateli doručeno (a nabylo tak právní moci) dne 28. 6. 2013.

Následně, dne 11. 7. 2013, zaslal stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu novou kasační stížnost proti usnesení krajského soudu č. j. 56 Az 120/2010 – 104. V této kasační stížnosti opětovně uvedl, že dané usnesení krajského soudu mu bylo doručováno na chybnou adresu a že v ČR vede řadu let společný život v jedné domácnosti s občankou Evropské unie, přičemž

české státní orgány nechtějí tento fakt zohlednit. Navrhl také, aby Nejvyšší správní soud rozhodl o navrácení lhůty k podání kasační stížnosti proti uvedenému rozhodnutí krajského soudu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nemůže o kasační stížnosti ze dne 11. 7. 2013 věcně jednat a posuzovat v ní obsažené kasační námitky. Stěžovatel totiž napadá usnesení krajského soudu, proti kterému již jednu kasační stížnost podal a Nejvyšší správní soud o ní pravomocně rozhodl (usnesením č. j. 1 Azs 7/2013 – 15). Kasační stížnost ze dne 11. 7. 2013 tak je třeba rovněž odmítnout, a to na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v kasační stížnosti ze dne 11. 7. 2013 stěžovatel uplatnil v zásadě obdobné námitky, jako v kasační stížnosti ze dne 11. 4. 2013. S otázkou, zda bylo napadené usnesení krajského soudu stěžovateli řádně doručeno, se tak Nejvyšší správní soud vypořádal již v usnesení č. j. 1 Azs 7/2013 – 15. V tomto rozhodnutí odkázal na § 42 s. ř. s., podle nějž platí, že má-li účastník soudního řízení zástupce, doručuje soud pouze tomuto zástupci (s výjimkou případů, kdy má účastník osobně něco vykonat), a dále že soud doručuje písemností primárně do datové schránky. V posuzovaném případě měl stěžovatel v řízení před krajským soudem ustanovenou zástupkyni JUDr. Janu Kuřátkovou, proto krajský soud doručil usnesení o zastavení řízení právě této zástupkyni. Z doručanky přiložené ve spise krajského soudu je patrné, že usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno do datové schránky dne 8. 8. 2012. Dvoutýdenní lhůta pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 106 odst. 2 s. ř. s. proto počala běžet ve čtvrtek 9. 8. a skončila ve středu 22. 8. 2012. Již kasační stížnost, kterou stěžovatel zaslal poštou Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 4. 2013, tedy byla podána téměř 8 měsíců po uplynutí k tomu stanovené lhůty.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel s kasační stížností spojil žádost o ustanovení zástupce. Nejvyšší správní soud však o této žádosti stěžovatele nerozhodoval. Za situace, kdy je zjevně dán důvod k odmítnutí kasační stížnosti a nelze ji proto meritorně projednat, by trvání na rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce představovalo přepjatý formalismus a odporovalo zásadě hospodárnosti soudního řízení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Afs 34/2008 – 103, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 – 48).

Lze tak shrnout, že nyní posuzovaná kasační stížnost (tedy kasační stížnost ze dne 11. 7. 2013) se odmítá podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť Nejvyšší správní soud již o téže věci rozhodl (usnesením ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Azs 7/2013 – 15).

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2014

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu